

Арафа куни | Фикҳ дарслари (366-дарс)

19:00 / 12 февраль 327

أَلَيْقَ تَكْتُمُ مَثُوعًا دَوْلًا عَجَّحَ نَعْرُوهُ شَمَثِي دَحِي فَلَاقُ، هُنَّ عُلَّالُ يَضَرُّ رِبَاجُ نَع
هَلَّالُ لُوسَرَ رَاسَفَ، عَرَمَنَبُ هَلُّ بَرَضُ تَرْعَشُ نَمِةً بُقَبَ رَمَّأُو، سُمَّ شَلَّأُ تَعَلَطُ يَّتَح
أَمَّكَ، مَازَحُ لِرَعَشَمَلَا دَنُ عُفُقَاوُ هَنَّأُ أَلْإِ شَيْ رُقُ كُشَاتِ أَلُو، مَلَسَوُ هُوَ يَلَعُ هَلَّالُ يَلَص
مَلَسَوُ هُوَ يَلَعُ هَلَّالُ يَلَصُ هَلَّالُ لُوسَرَ رَاجَافُ، هُوَ يَلَعُ هَلَّالُ يَلَصُ تَشِي رُقُ تَنَّاكُ
تَعَارُ إِذِي يَّتَحُ أَوَّابَ لَزَنَفَ، عَرَمَنَبُ هَلُّ تَبَرَضُ دَقَّ عُبُقُلَا دَجَوَفَ، عَفَرَعُ يَّتَأُ يَّتَحُ
سُمُّثُ، نَدَّأُ مَثُ، سَنَّا لَلَبَطَخَفَ، يَدَاوُلَا نَطَبُ يَّتَأَفُ، هَلُّ تَلَحُ رَفِءَاوُ صَقْلَابَ رَمَّأُ سُمَّ شَلَّالُ
هُوَ أَوَّورُ. أَيُّ يَشُ أُمَّ هَنَّبِ لَصِي مَلَوُ، رُصَعُ لَلَا يَلَصَفَ، مَاقَا مَثُ، رَهْ طَلَا يَلَصَفَ، مَاقَا
مَلَسُمُ.

Жобир розияллоху анхунинг Ҳажжатул вадоъ ҳақидаги машҳур ҳадисларида жумладан, қуйидагилар айтилган:

«Сўнг бир оз туриб, қуёш чиққандан кейин ўзлари учун Намирага жун капани тикишга амр қилдилар. Бас, Расулulloҳ соллаллоҳу

алайҳи васаллам юриб кетдилар.

Қурайшликлар у зотнинг худди Қурайш жоҳилиятда қилганидек, Машъарул Ҳаромда вуқуф қилишларидан ҳеч шубҳа қилмас эдилар. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам у ердан ўтиб кетдилар ва Арафотга етиб бордилар.

Ул зот Намирада ўзлари учун қапа қурилганини кўрдилар ва унга тушдилар. Ниҳоят, қуёш оққан чоғида амр қилдилар, Қасво у зот учун эгарланди. Бас, водийнинг ўртасига бордилар ва одамларга хутба қилдилар.

Сўнгра азон ва иқома айттириб, пешинни ўқидилар. Кейин яна иқома айттириб, асрни ўқидилар. Иккисининг орасида ҳеч нарса ўқимадилар».

Муслим ривоят қилган.

Кейин суннат ғуслни қилиб, мавқифга боради.

Имом, яъни ҳаж амири Жабалур-Раҳмат тоғидаги катта қора харсанг тошлар олдига бориб, қиблага қараб туриб дуо қилади.

Арафот кунининг заволидан бошлаб, то ҳайит кунининг тонгигача маълум вақт турса, кифоя қилади. Агар ухлаган, ҳушидан кетган, унинг номидан рафиқи ният қилган ёки Арафотлигини билмаган бўлса ҳам.

هَلَلُ الْوُسْرِ بِكَرْمُتِ عَادُولٍ هَجَّحَ نَعْرُوهُ شَمَثِي دَحِي فَالاقُ، هُنَّ عُلُوهُ لَلِصَّرْبِ رَجَّحَ نَعْرُ
يَلِءِ وَأَوْصَقُ لَلِهُتَقَانِ نَطْبَلَعَجَفَ، فِقْوَمُ لَلِئْتِ أَيْتَحَ، مَلَسَ وَهَيْلَعُ هَلَلِ الْوُسْرِ
أَفِقَاوُ لَزِي مَلَفَ، هَلْبِقُ لَلْبِقُتْ سَاوْ، هَيْدِي نَيْبِةَ شُمُ لَلْبَحَلَعَجَوِ، تَارْحُصُ لَلِ
مُلسُ مْ هَاوْرُ، سُمُ شَلَلِ تَبَرَّغِ يَّتَحَ

Ҳазрати Жобир розияллоҳу анҳунинг Ҳажжатул вадоъ ҳақидаги машҳур ҳадисларида жумладан, қуйидагилар айтилган:

«Сўнгра Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам (улов) миниб, мавқифга бордилар. Туялари Қасвонинг қорнини тошларга, пиёдалар оқимининг қаршисида қилдилар. Ул зот қиблага қараб турдилар. Шу туришларида қуёш ботгунча турдилар».

Муслим ривоят қилган.

